

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Öncelikle sizi müjdeliyorum, yalnız bu müjde bana ait değil, Cenâb-ı Mevlâ'nın (c.c) müjdesidir. Cenâb-ı Mevlâ, (c.c) habibi, Hz. Muhammed (s.a.v) e Kur'ân-ı Kerîm'de şöyle buyurmuştur:

“Ey Habibim! Mü‘minleri müjdele, onlar için Allah katında büyük bir ihsan vardır.”
(*Ahzab, 46*)

Yine bir başka âyet-i kerimede:

“İman edip, sâlih amel işleyenler var ya, onlar için muhakkak Firdevs cenneti hazırlanmıştır” buyurmuştur. (*Kehf 107*)

Firdevs cenneti, cennetlerin en yüksek olanıdır. Peygamber Efendimiz (s.a.v);

“Allah’tan (c.c) cenneti istediğiniz zaman, Firdevs Cenneti’ni isteyiniz” buyurmuştur.
(*Mesabihus Sünne, 4353*)

Evet, Mevlâ (c.c) Kur'ân-ı Kerîm'de;

“İman edip, sâlih amel işleyen kişiler için Allah tarafından hazırlanmış Firdevs Cennetleri var” buyuruyor. (*Kehf, 107*)

Ve âyetin devamında mü‘minlerin orada ebedî olarak kalacaklarını bildiriyor. Yani bir sene bin sene değil, bir milyon sene de değil. Sonsuz olarak, ebedî olarak kalacaklar ve orada bulunan oradan ayrılmak istemeyecekler.

Allah hepimize, anne-babalarımıza, evlatlarımıza nasip eylesin.

Yine Cenâb-ı Mevlâ buyuruyor ki:

“Rabbimiz Allah’tır deyip sonra da doğrulukta devam edenlere gelince, onların üzerine melekler iner ve derler ki: Korkmayın, üzülmeyin, size vaad edilen cennetle sevinin.” (*Fussilet, 30*)

Yani burada muhakkak Rabbimiz Allah’tır (c.c) deyip, dosdoğru yolda gidenlere -Allah (c.c) hepimize onlardan olmayı nasip etsin- ölüm döşeğine düşüp sekerat anına girdikleri zaman, ruh boğaza gelip dışarıyla irtibatı kesildiği zaman, müjdeleyici melekler gelip:

- Korkmayın ve üzülmeyin, sizlere müjdeler olsun, Rabbinizin sizin için hazırladığı ve size vaad buyurduğu cennet sizi bekliyor, oraya gidiyorsunuz sevinin ve neşelenin, dediği belirtiliyor.

Muhterem kardeşlerim!

İnanın o sekerat anında insanlar dünyada sahip oldukları, bütün malı ve dünyalığı vermeye razı ve hazır dırlar. Çünkü karşılarında onları bekleyen Firdevs Cenneti var. Melekler onlara:

- Biz size dostuz, size hem dünyada iken dost olduk, ahirette de dost ve yardımcı olacağız. Cennette insanın canı ne isterse, ne arzu ederse hepsi var, bu mağfiret ve rahmet sahibi Allah tarafından hazırlanmıştır, derler.

İşte muhterem kardeşlerim, hakikaten bu müjdeden daha büyük ve sevimli müjde yok. Allah (c.c) îmanımızı kuvvetlendirip, îman üzere kabre girmeyi bizlere nasip etsin.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Kehf sûresinde:

- De ki: Size amelleri en çok hüsrana gidenleri haber vereyim mi?" (Kehf, 103)

Ve devamındaki âyette onların kim olduklarını açıklıyor:

“Kendilerinin gerçekten güzel işler yaptıklarını sandıkları hâlde dünya hayatında çabaları boşa gitmiş olanlardır” buyuruyor. (Kehf, 104)

Yani bazı insanlar var ki, onlar bu dünyada çalışmış çabalamış, hatta bu yaptıklarını güzel olarak görüp, “en iyi benim yaptığım” şeklinde düşünmüş, ama bütün bu yaptıkları boşa gitmiştir. İşte âyette bunlar hakkında:

“Amelleri en çok hüsrana, zarara uğrayanlar” olarak belirtiliyor. Ve yine devamında Kehf sûresi 105. âyet-i kerîmede:

“Bunlar, işte o kimselerdir ki, Rablerinin âyetlerini ve O’na kavuşmayı inkâr etmişlerdir de hayır adına yaptıkları bütün işleri boşa gitmiştir. Artık kıyamet günü Biz onlara hiçbir tartı tutturmayız” buyurmuş Cenâb-ı Mevlâ (c.c). (Kehf, 105)

Muhterem kardeşlerim!

Bu âyette belirtilen kâfirler öyle kişiler ki, Allah’ın (c.c) âyetlerini inkâr ediyorlar, O’na kavuşmayı inkâr edip, kıyâmeti, âhireti ve Kur’ân-ı Kerîm’i kabul etmiyorlar. -Allah (c.c) bizleri bu kişilerden muhafaza eylesin- Tasdik’in lideri, kahramanı Hz. Ebû Bekir Sıddık (r.a), inkârın lideri de Ebû Cehil’dir.

Daima bunu söylüyoruz. Allah (c.c) ne buyurmuşsa, ister biz anlayalım, isterse anlamayalım,

“amenna ve saddockna”

biz kabul ettik, işittik ve itaat ettik. Peygamber Efendimiz (s.a.v) ne buyurmuş ise, kendisinden değil, Allah (c.c) tarafından geleni bize buyurduğunu bizzat Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Kur’ân-ı Kerîm’in de kendisi belirtiyor:

“O (Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v)), hevasından bir şey söylemez, O’nun söyledikleri Allah’ın kendisine vahyettikleridir.” (Necm, 3-4)

Yani Allah (c.c) ve Resûlü (s.a.v) ne buyurmuş ise anlasak da, anlamasak da “amenna ve saddockna” kabul ettik ve boyun eğdik. İşte âyet-i kerîmede Allah’ın (c.c) Kur’ân-ı Kerîmini, âyetlerini, kıyameti ve âhireti inkâr eden kâfirlerin, kendileri yaptığı işleri güzel olarak görse de,

hepsinin boşa gideceğini ve onlara tartı kurulmayacağı belirtiliyor. Çünkü tartı hayır ve şerrin bize bildirilmesi içindir. Bunların bir tek hayrı olmadığı için, onlara tartı kurulmayacak;

“İşte böyle, onların gideceği yer cehennemdir. Çünkü bunlar inkâr edip, benim âyetlerimi ve peygamberlerimi alaya almışlardır.” (Kehf-106)

İşte muhterem kardeşlerim! Sizleri müjdeliyorum. Bu benim değil Allah'ın (c.c) müjdesidir. Anlasak da, anlamasak da Allah (c.c) ve Resûlü (s.a.v) in buyurdıklarını tasdik ediyoruz.

Ancak bir hadîs-i şerifte, Resûlullah'a (s.a.v) giden isnad zincirinde kesinlik yoksa insan şüpheye düşebilir, Acaba bunu Resûlullah (s.a.v) buyurdu mu buyurmadı mı diye. Bu normaldir. Çünkü hadîslerin, mütevatir hadîs, meşhur hadîs, sahih hadîs diye çeşitleri vardır.

Genellikle Kütüb-i Sitte'deki hadisler makbuldür. Malumunuz Kütüb-i Sitte: Buhari, Müslim, Nesai, Tirmizî, Ebû Davud, İbni Mâce gibi kaynaklardan oluşur.

Muhterem kardeşlerim!

Aslında bugünkü sohbetin konusu tövbeydi. Tövbe nedir ve İslâmiyet'teki yeri nedir? Onu açıklamaya çalışacağız.

Tövbe Arapça bir kelimedir ve pişmanlık mânâsındadır. Yani yaptığı bir hatadan dolayı kişinin pişmanlık duymasıdır. Peygamberler hariç, herkes günah işleyebilir. Bunun dışında bir kul, “ben günah işlemeyeceğim” dese bu sözünde duramaz ve mutlaka günah işler. Ancak, günah işleyenlerin en hayırlısı, çok fazla tövbe edenlerdir. Onun için tövbe etmek çok faydalı ve faziletlidir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v):

“Ey insanlar Allah'a tövbe edin, istiğfarda bulunun. Ben günde yüz defa tövbe ediyorum” buyurmuştur. Bir başka rivayette de:

“Yetmişbeş defa tövbe ediyorum” buyurmuştur.

Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) tövbesi (hâşâ) günahı olduğu için değildir.

Peygamber Efendimiz, kendi günahının değil, ümmetinin affını Allah'tan (c.c) talep ettiği için ve ümmetinin de kendisine uyararak, Allah'a (c.c) tövbe etmesi için tevbe etmiştir.

Muhterem kardeşlerim!

Şunu çok iyi bilmeliyiz ki yaptığımız taat ve ibadet dahi kusurdan uzak değildir. Ancak yapılan istiğfarla o kusurlar kapanır, inşallah.

Her namazdan ve her tesbihattan sonra, biz bu yüzden 25 estağfirullah çekiyoruz. Yani:

“Yâ Rabbi! Bu yapmış olduğumuz, taat ve ibadette bir hata ve kusurumuz olmuşsa senden mağfîret dileriz” demek için 25 estağfirullah çekiyoruz.

Eğer biz düşünürsek Allah’a (c.c) lâıyıkıyla taat ve ibadet edemediğimizi biliriz.

Bir adam, terziye bir elbise sipariş vermiş, terzi de bütün imkânlarını kullanarak en güzel şekilde kendisinden istenilen elbiseyi dikmiş. Nihayet adam elbiseyi almaya geldiğinde bazı yerlerin kendi istediği gibi olmadığını söyleyerek, elbiseyi beğenmemiş.

Bunun üzerine terzi hüngür hüngür ağlamaya başlamış, onun bu şekilde ağladığını gören adam:

- Neden böyle ağlıyorsun, mademki bu kadar üzülyyorsun o halde, benim istediğim gibi olmasa da ben elbiseyi bu haliyle kabul ediyorum, demiş.

Bunun üzerine terzi:

- Ben elbisenin kabul edilmeyeceğine ağlamadım. Düşündüm ki, o kadar dikkat edip özendiğim halde bir elbiseyi sahibinin istediği şekilde dikmeyi beceremedim. Peki ya benim Allah’a (c.c) yaptığım bunca taat ve ibadetin durumu ne olacak. Demek ki onların hepsi kusurlu ve eksikmiş, ona ağlıyorum” demiş.

Muhterem kardeşlerim!

Allah (c.c) hepimizi affeylesin. Amellerimizi dergâh-ı izzetinde kabul eylesin. Zaten ibadetlerimiz Allah’a (c.c) lâıyık bir şekilde olmaktan çok uzak, hem namazımızı Allah’tan (c.c) başka bir şey düşünmeden başından sonuna kadar huzurlu bir şekilde kılabiliyor muyuz?

Peygamber Efendimiz (s.a.v):

“Kim, âdabına uygun güzel bir abdest alarak, kalbine bir vesvese gelmeden, huzurlu bir şekilde iki rek’at namaz kılsa, Allah (c.c) onun geçmiş bütün günahlarını affeder.” buyurmuştur. (Buhari, 155)

Evet, muhterem kardeşlerim! Huzurlu bir şekilde kılınan iki rek’at namaz ile bütün geçmiş günahlarımızın affolacağı buyrulmuş. Ancak huzurlu bir namaz olması şartıyla.

İnsan kimin huzurunda olduğunu bilecek, kime hitap ettiğini bilecek. Namazlarımızı hep gâfilane bir şekilde kılıyoruz. Allah (c.c) bizi affetsin. Bir Allahu Ekber diyebiliyoruz, bir de Esselamü Aleyküm diye bitiriyoruz, bu ikisi arasında hiçbir şey yok. Bizim hâlimiz ne olacak böyle?

Allah (c.c) bize yardım etsin. Onun için namazlarımızdan sonra 25 estağfurullah diyoruz ve kusurlu olduğumuzu beyan ederek, Allah’tan (c.c) mağfîret diliyoruz. Başka çaremiz de yok.

Resûlullah (s.a.v) bir hadîs-i şerîfinde, namazdaki huzur nispetinde, ancak o namazın sevabının yazıldığını bize bildirmiştir. Yani kişi namaz kıldığı zaman namazındaki huzurlu kısım kadar sevap alır.

Bir borç bir de sevap kısmı vardır. Kişinin namaz borcu ödenmiş olsa da sevap dediğimiz gibi, namazdaki huzurlu kısım kadar yazılır. Yine Peygamberimiz aynı hadîsin devamında bazı insanların namazını ancak onda biri oranında huzurlu kıldığını, bazılarının dokuzda bir, sekizde bir, yedide bir, altıda bir, beşte bir, dörtte bir, üçte bir, ikide bir yani yarısı oranında kıldığını beyan etmiş ve orada durmuş. Demek namazı en huzurlu kılan kişi en fazla yarısı kadar huzurlu kılabilir.

Muhterem kardeşlerim!

İstiğfarı çokça getirelim ve ihmâl etmeyelim. Âyette:

“Rabbimize bol bol istiğfar edin, Allah (c.c) günahları bağışlayandır.” (Nuh, 10) buyruluyor ve istiğfar rızkı bolladır. Peygamber Efendimiz (s.a.v):

“Amel defterinde istiğfarı çok olan kişiler mutlu oldu müjdeler olsun” buyurmuştur. (İbni Mace)

Çünkü istiğfar eden bir kul hiç değilse, Allah’ın (c.c) huzurunda kusurlu ve âciz olduğunu bilir ve affını talep eder. Bu bile büyük bir kazançtır.

Muhterem kardeşlerim!

Tarikatın, tasavvuf yolunun ilk adımı tevbe etmektir. Seyr-i sülûke tövbe ile başlanır sonra devam edilir. Tövbe-i Nasuh ile ne kadar günah var ise bağışlanır. Tövbe-i Nasuh’un kul hakkı hariç üç tane şartı vardır:

Birinci şart: Kişinin o âna kadar yaptığı bütün günahlara pişmanlık duymasıdır. Ancak biz bunu dilimiz ile söylerken, aynı anda kalbimizin de pişman olması gerekir.

İkinci şart: Kişinin günahları bırakmış olması gerekir. Yani kişi bir yandan “tövbe ettim” derken, bir yandan da günahlara devam etmesi hâşâ hâşâ Allah’ı (c.c) aldatmaya kalkması demektir. Kim Allah’ı (c.c) aldatabilir? Böyle bir kişinin bu şekilde tövbe etmesi bile kendisine günah vebali yükler.

Üçüncü şart: Bir daha günahlara dönmemeye kat’i bir şekilde niyet etmesi ve söz vermesidir.

İnsanın bu şekilde bu üç şarta riayet ederek yapacağı tövbeyle, kul hakkı hariç, inşallah bütün günahları affolunur.

Aziz kardeşlerim, tövbeyle geçmiş bütün günahlar affedilse de, namaz, oruç, zekât ve kul hakları üzerinde borç olarak kalır. Bunların mutlaka kaza edilmesi ve ödenmesi gerekir. Geçmişte kişi namazını kılmamış, orucunu tutmamış ise tövbeyle bunların günahı gitse de kazasını ödemesi lazımdır.

İnsan daima ölüme mahkûmdur ve her an ölebilir. Âhir zamanda ani ölümlerin çoğalacağı hadisi şeriflerde bizlere bildirilmiştir. Bir bakıyorsunuz ani bir trafik kazası olmuş veya bir deprem olmuş yüzlerce, hatta binlerce insan, bir anda hayatını kaybetmiştir.

Allah (c.c) memleketimizi, milletimizi deprem gibi afetlerden muhafaza eylesin. Onun için daima ve daima ölüme hazırlıklı olmalıyız. Bu nedenle, tövbe eden değerli kardeşlerim, kaza namazlarımızı hesaplayıp bir sıraya koymalı ve düzenli bir şekilde borçlarımızı ödemeliyiz. Bir insan muntazam bir şekilde kaza namazlarını kılmaya başlasa eğer hastalık, kaza, vefat vs. gibi sebeplerle tamamını ödeyemezse, inşallah Allah (c.c) tamamını ödemiş olarak kabul eder.

Muhterem kardeşlerim!

Kaza namazlarını ihmâl etmeyelim. Meselâ abdest aldık, camiye geldik eğer kerehat vakti değilse, iki rek'at namaz veya kaza namazı kılıp öyle oturalım. Şafii mezhebine tâbi olan kardeşlerimiz bilsinler ki, onlara kaza namazı için kerehat yoktur, onlar kılabilirler.

Bir gün Peygamber Efendimiz (s.a.v), Bilâl-i Habeşî'ye (r.a):

- Yâ Bilâl! Ben, cennette senin ayak izlerinin önümde gittiğini gördüm. Sen ne yapıyorsun ki, Allahu Teâlâ sana bunu bahşetti, diye sorunca,

Bilâl-i Habeşî (r.a):

- Yâ Resûlullah! Ben Müslüman oldum olalı devamlı abdestli dolaşırım. Abdestim bozulunca hemen yeniden abdest alıp arkasından iki rek'at namaz kılarım, demiş.

Muhterem kardeşlerim burada Bilâl-i Habeşî'nin (r.a) Resûlullah'ın (s.a.v) önünden gitmesi, hâşâ O'nun Resûlullah'ın (s.a.v) önünde olması demek değildir. Resûlullah'ın (s.a.v) muhafızı gibi olması kastediliyor.

Kaza namazları için eğer biz de gayret edersek, Cenâb-ı Mevlâ (c.c) bize yardım eder ve inşallah kısa sürede, kaza namazlarının tamamını kılarız. Şafî mezhebinde kaza namazı borcu olan kişiler sünnet kılamaz, ancak Hanefî mezhebine bağlı kardeşlerim sünnet-i müekked namazları kılıp, sünnet-i gayr-i müekked olan namazların yerine; (ikinci namazının sünneti ve yatsı namazının ilk sünneti), kaza namazı kılmaları daha uygun olur. Ancak müekked olan sünnetleri mutlaka sünnet olarak kılmak gerekir. Abdest aldıktan sonra, camiye girince kaza olarak niyet edip kılmak daha uygundur.

Muhterem kardeşlerim!

Tövbe-i Nasuh yapan kişinin üzerinde eğer kul hakkı varsa, bunun mutlaka sahibine ödemesi gerekir. Tabi bunun da çeşitli yolları var. Eğer bir kişiden bir şey almışsa bunun sahibine iadesi gerekir. Eğer sahibi bilinmiyorsa, sevabı sahibine olmak üzere, fakir fukaraya sadaka olarak verilebilir.

Bir zaman, bizi telefonla bir hanımefendi arayıp:

- Hocam, ben tövbe etmeden evvel, bir mağazadan, sahibinden habersiz bir bluz almıştım. Şimdi ise tövbe edip pişman oldum. Ne yapmalıyım? diye sordu. Biz de;

- Kızım biz sana bir yol gösterelim. Öncelikle o mağazaya gidip o aldığın bluzun fiyatını öğren ve onun tutarı kadar parayı mağaza sahibine:

“Bir Müslüman kardeşimiz buradan bir bluz almış, onun parasını vermeyi unutmuş, daha sonra onun parasını benimle gönderdi” diyerek verirsin dedik.

Bakın böylelikle hem kul hakkını ödemiş hem de kendisini mahcup etmemiş oluyor. Çünkü Müslümanın şerefi ve izzeti vardır. Kendisini zelil etmemelidir.

Meselâ kitap da şöyle bahsediliyor:

“Şayet bir insan namazdayken yellenme gibi sebepten abdesti bozulursa, o kişi elini burnuna tutarak, sanki burnu kanyormuş gibi yaparak cemaat arasından çıksın. Eğer bir insan bir kişinin arkasından gıybetini yapmış ise, gıybeti yapılan kişinin de bundan eğer haberi yok ise ondan helallik almasına gerek yok, pişman olup, onun arkasından onun için bol bol dua etmesi uygundur.”

İmâm-ı Rabbanî (k.s) hazretlerinin şu sözünü sizlere devamlı söylüyoruz:

“Rabbiğ firli veli valideyye velilmüminine ve'l müminat.”

Bu duayı günde bir iki sefer okusak çok faydalı olur. Bu duanın mânâsı:

“Yâ Rabbi! Beni, anne-babamı ve mü' min olan kadın ve erkekleri affet.”

Kişi bu duayı okuyunca hem kendisine hem anne-babasına hem de bütün mü' minler için Allah'tan (c.c) mağfiret talep etmiş olur. Eğer kendi üzerinde gıybet de dâhil mü' min kişilerin hakkı var ise, inşallah kişi bu duayı okumakla onların hakkını ödemiş olur. Fakat eğer gıybeti yapılan kişi haberdar olmuşsa o zaman o kişiden helâllik almak gerekir. Ancak bazı şeyler vardır ki, söylendiği zaman kavga ve fitne çıkma ihtimâli vardır. O zaman o şeyleri söylemeden kişi kendisi ile Allah (c.c) arasında tövbe eder, inşallah Allah (c.c) affeder.

Muhterem kardeşlerim!

Allah (c.c) tövbe edenleri çok seviyor, bu yüzden çok tövbe etmeliyiz. Tövbe dil ile değil, kalp ile olmalıdır.

Biz kalbimizi temizlemeliyiz. Çünkü Allah'ın (c.c) nazargâhı “kalp”tir ve Allah (c.c) kalbe bakar. İnsan dışını güzelleştirmiş süslemiş ancak içini temizleyememiş ve güzelleştirememiş ise, inanın onun beş kuruş değeri yoktur. Bu durum insanın lehine değil, aleyhinedir. Allah (c.c) bizi muhafaza eylesin.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) bir hadîsi şeriflerinde:

- Bazı kişiler vardır ki, onlar da sizin gibi namaz kılar, oruç tutar, zekâtlarını verir, ancak kıyamet günü, en acı azabı onlar çekeceklerdir, buyurunca. Sahabeler:

- Yâ Resûlullah, onlar kimlerdir? diye sormuş.

Resûlullah (s.a.v):

- Onlar öyle kimselerdir ki, halk arasında çok iyi görünürler ancak nefisleriyle baş başa kaldıkları zaman da en büyük günahlara cesaret ederler.

Allah (c.c) bizi muhafaza eylesin.

Muhterem kardeşlerim, insan başkalarını aldatabilir, ancak Allah'ı (c.c) aldatamaz. İnsanın Allah'a (c.c) karşı doğru ve sâlih olması lazımdır. Bunu hem kalbiyle hem de âzalarıyla yapması ve dosdoğru ilerlemesi lazımdır.

Kıyamet günü, kulun yaptığı her şey ortaya çıkacak, o zaman insanlar bir bakacak ki, iyi bildikleri insanlar meğer neler yapmış. Bir anlamda şöyle diyebiliriz: Allah'ın (c.c) bilgisayarı var orada her şey kayıt altına alınıp saklanıyor ve kıyamet günü hepsi açıklanacak, bunun için her şeyden önce Müslüman önce kalbini temizlemeli ve kalben Allah'a (c.c) yalvarmalıdır.

Muhterem kardeşlerim Allah (c.c) Tövbe-i Nasuh yapan kişinin bütün günahlarını affeder. Ancak tövbe ettikten sonra o kişi şeytan ve nefisine uyup tekrar eski günahlarına dönmüş olsa bile, eğer tekrar pişman olup, tekrar tövbe etse, Allah (c.c) onun bütün günahlarını yeniden affeder. Şeytan aleyhillâne, secde etmeyip, dergâh-ı ilahiden kovulunca;

- Yâ Rabbi! Bana kıyamete kadar mühlet ver, dedi. Allah (c.c):

- Sana kıyamet gününe kadar mühlet verildi, buyurdu. Bunun üzerine şeytan;

- Yâ Rabbi, senin izzetine yemin ederim ki, insanoğlu hayatta olduğu müddetçe onun kalbinden çıkmayacağım. Devamlı vesvese verip onları yoldan çıkartacağım, dedi.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c);

- Ben de izzetimle yemin ederim ki, onların ruhu cesedinde kaldığı müddetçe, ben de onların tövbesini reddetmeyip, kabul edeceğim ve günahlarını bağışlayacağım, buyurdu.

Şeytan aleyhillâne Cenâb-ı Mevlâ'ya (c.c);

- Ben onların sağından solundan, önünden arkasından yaklaşıp doğru yoldan saptıracağım, deyince. Melekler üzüldüler ve;

- Yâ Rabbi! Şeytan insanoğlunun sağından solundan, önünden arkasından yaklaşıp onları doğru yoldan saptıracak, doğrusu insanoğlunun işi çok zor, diye söyleyince Cenâb-ı Mevlâ (c.c) meleklere;

“Önünden ve arkasından, sağından ve solundan yaklaşırsa da, yukarı ve aşağısı olmak üzere iki cihet boş kaldı. Oralardan yaklaşamayacak. Bir kulum ellerini yukarı kaldırıp, huzurla dua ettiği zaman ben onları affedeceğim. Veya başını secdeye koyup dua ettiği zaman ben onları affedeceğim”

buyurunca melekler çok sevindiler. İnsanın hatasız olması mümkün değildir. Ancak sürekli tövbe etmeliyiz. Hele hele, seher vakitlerinde namaz sonlarında ve içinde, dua edersek inşallah kabul olur.

Müslim ve Buhârî'nin ittifak ettikleri bir hadîsi şerifte şöyle buyuruluyor;

“Bir kul çok günah işledikten sonra, pişman olmuş ve samimî olarak Allah’a (c.c); “Yâ Rabbi! ben çok günah işledim ve pişman oldum, beni affeyle” diye tövbe etmiş.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c);

“Kulum kerem sahibi ve günahları bağışlayan bir Rabbi olduğunu mademki biliyor, ben de onun bütün günahlarını affettim” buyurmuş. *(Müslim, 4953)*

Aradan bir zaman geçince, o kul tekrar günahlara dönmüş, ancak yine çok pişman olup;

“Yâ Rabbi! Ben çok günah işledim ve pişman oldum, ne olur beni affeyle” diye tövbe etmiş.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) o kulu affettiğini ve tövbe ettiği müddetçe de affedeceğini meleklere buyurmuş.

Muhterem kardeşlerim! Allah’ın (c.c) rahmeti mağfireti boldur. Kul ne zaman tövbe ederse tövbelerini affeder yalnız şunu size özellikle söylüyorum çok dikkat ediniz: Allah’ın (c.c) affına ve mağfiretine güvenerek günaha girmeyin. Çünkü insana ölümün ne zaman geleceği belli değildir, ya o günah işlenen an bizim son anımız ise o zaman ne yapacağız? Dediğimiz gibi, tövbeye güvenerek günah işlemeyelim. Ancak eğer bir günah işlemiş isek hemen arkasından tövbe edelim.

Allah’ın (c.c) en sevdiği ses, pişman olan bir kulun sesidir. Cenâb-ı Mevlâ (c.c) yalnız dil ile yapılan tevbe kabul etmiyor, yapılacaksa kalp ile yapılmalı. Sahabelerden, hangisi olduğunu şu an hatırlamıyorum, birisi rivayet ediyor ki, Peygamber Efendimiz (s.a.v) bazen bir meclisten ayrılmadan evvel şu sözü belki 100 defa söylerdi:

“Rabbiğ firli ve tub aleyye inneke entettevvaburrahim”

Mânâsı:

“Yâ Rabbi, günahımı bağışla, benim tövbemi kabul eyle, sen tövbeleri kabul edensin, rahmet edensin.”

Peygamber Efendimiz (s.a.v), bunu bizim için söylemiş, kendisi için değil. O’nun zaten günahı yok. O mâsumdur ve bu sözü bizim için söylemiştir.

Onun için muhterem kardeşlerim, biz de mümkün mertebe günahları terk edip, tövbe edelim ve tövbe üzerine kalalım. Ve Müslüman kardeşlerimize iyi gözle bakalım. Onları güzelliğe, iyiliğe de davet etmeyi unutmayalım. Ve karşımızdaki insanı kendimizden üstün görelim.

Muhterem kardeşlerim! Günahlar cehenneme gitmeye sebep olduğu için, günah işlemeye teşebbüsü kalbimizden bile geçirmeyelim. Allah (c.c) hepimizi muhafaza eylesin.

Günah insana sıkıntı veriyor, ruh acı çekiyor, bu yüzden günah yerlerinden de uzak kalalım. Tövbenin devamı için kötü arkadaşları değiştirmemiz lazım. Günah daima günahı, taat de daima

taati getiriyor. Onun için “gidip bir günah işleyip rahat edeyim” dememek lazım. Çünkü insan bir günahla da kalmıyor, o günah başka bir günahı o da başka bir günahı getiriyor. Derken bir de bakmışsınız ki kalp simsiyah olmuş.

Bir taat işlese o taat bir başka taati getiriyor. Onun için hiçbir günaha teşebbüs etmeyelim. Çünkü günah Allah’a (c.c) itaatsizlik demektir. Bu yüzden işlenen günah, küçük de olsa aslında büyük demektir. Şayet bir günaha düşersek hemen pişmanlık duyup tövbe etmeliyiz. İnşallah Allah (c.c) o zaman bizi affeder. Allah (c.c) hepimize günahlardan kaçınmayı nasip etsin.